

KEMENES HENRIETTE

Mégis

Olyan lassan haladok a tájban,
hogy jelenlétem kenetlen nyikorgása
már-már megtalálja helyét a szimfóniában.
Az árnyalatok réseibe rakódott gondolatokat
is kikaparom közben, gondosan megtisztogatom s
a fény felé emelve, remélem,
hogymennyin átláthatok.
Mint én, most ők is szelídek.
A maga hasonlatosságára teremt az ember is.
Tegnap négyen voltak hozzám jók,
adtak anélkül, hogy kértek volna valamit,
láttam a kitárt, önzetlen, fehér tenyereket.
Tudom, hogy végül úgyis minden állat fejébe golyó
s hátába tör kerül, a kerekek pedig bedarálják az ünneplő tömeget
– mégis –
hazaérve, anyám gőzölgő paprikás krumplija fölött merengve,
estére már úgy hömpölygött szívemben a szeretet,
mint a zavaros víz a központi aluljáró butikjaiban
minden hirtelen jött, nagyobb eső után.
A 259-es számot kaptam, most várok hát,
elveszve én is, a rafiaszatyros emberek között.
Fölöttem egy gólya vigyáz,
mint lesütött, hosszú pilláim,
lengenek a szélben
széttörött lábai.

2016. július 15.

KEMENES HENRIETTE
(1988, Nagyvárad) a
Nagyvárad Állami Egye-
tem jogi karán szerzett
diplomát. Érdeklődési
köre a büntető törvény-
könyvtől a verseskötetek
felé tolódott, különösen a
kortárs költők verseit
olvassa előszeretettel.
Verset és rövidprózát ír.

Szárnypróbálgatás

*Kedélyeim lapjai közé illesztett napjaimban,
úgy vagy itt, hogy az már szinte hiány.
Mert csak akkor vagy velem igazán,
ha tegnap levedlett bőrod mandulaszagát
már képtelen vagyok sajátomról leválasztani.
Magunknak akartuk az utat, a hidat, a várost,
minden kóbor kutyát és az összes kocsmát,
mert kellett a zaj és kellett a fény is,
és a veszett éjszaka szájából feltörő habos bódulat.
Mégis, a bepólyált csönd hátán hasított
árkokban, mindig te jössz szembe velem.
Indulás előtt többször is megnéztem teniszcipóm talpát,
ahová majd, mint eldobott rágógumi a Margit hídon,
a nyúlós boldogság, levakarhatatlanul odaragad.
Vajon hol költik ki egymást a madarak?
kérdeszted, a fiatal verebek röptét
ujjaiddal követve a szélben.
Ahogy ők mindenütt ott vannak,
úgy vagyunk otthon, mi is, bárhol.
Megcsillantotta szemfogát a délutáni nap,
de a város hamuszürke anyatejével jóllakottan,
mi csak vártunk a koldusmeleg padon,
és
egyikünk
sem tudta
a választ.*

2016. augusztus 27.

Bokoralja

Lassan ébredezett a pihegő mező,
s meztelen gyümölcsök reszkettek a fán,
celofán hajnal vékonyában,
mint félmarék kekszmorzsa,
úgy zörgött mézes kis életünk.
Cammogva jött a szolgálatos
gubanckutya,
bogáncskutya,
juhászkutya,
lábujjaimon elfújta kedvenc dalát,
s lenn, a tó tükör-felszínén,
arccal lefelé fordulva,
fullt-békésen, puffadt-kéken,
lebegtek összes gondjaink.
Feszülő szöcskecomb a szívem érted,
tücsök vagy te nekem s minden bogár,
verjünk tanyát egy kövér pitypang alá,
s gyere, éljünk ott egy életen át.
Vigyáz ránk a sima ég is,
eső és harmat mos majd ránk,
jó lesz minden, ne félj semmit,
s anya majd mindig küld kaját.
Mint kaprostésztában a pókláb,
úgy veszttem el benned menthetetlen,
kicsi, mogyorószínű' kedvesem.

2016. augusztus 3.